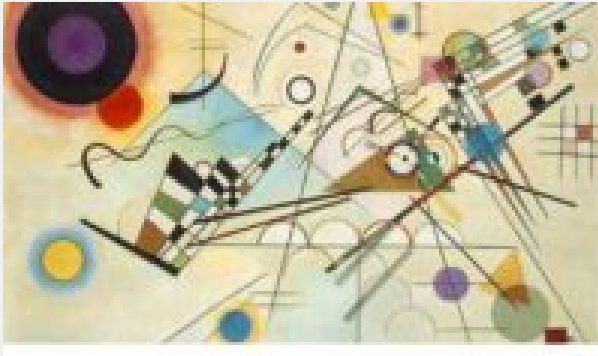

Οι αποφάσεις του Τέταρτου Συνεδρίου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, αναμφίβολα προκάλεσαν την **εντονότερη και ευρύτερη συζήτηση** από οποιαδήποτε άλλη συλλογική κατάληξη οποιασδήποτε συλλογικής διαδικασίας ως τώρα της οργάνωσης.

Τι παράξενο! Πολλοί, με πρώτη φυσικά τη φιλοκυβερνητική «Εφημερίδα των Συντακτών, βιάστηκαν να μιλήσουν για «σεχταριστικές» αποφάσεις και βήματα προς τα πίσω σε μια κατεύθυνση απομόνωσης και αυτο-αναφορικής συγκρότησης.

Ωστόσο, ο **«θόρυβος»** που δημιουργήθηκε από ότι δημοκρατικά συζητήσαν και συλλογικά αποφάσισαν οι σύντροφοι και συντρόφισσες, νέοι και μεγαλύτεροι, στο τελευταίο Συνέδριο, αποδεικνύεται ιδιαίτερα **δημιουργικός και ζωογόνος**. Πλούτος κειμένων διαλόγου, πριν και μετά το συνέδριο, με σημαντικές απόψεις (ακόμη και αν εκδηλώνουν διαφωνίες ή επιφυλάξεις), συντροφικό πνεύμα πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, με χιλιάδες αναγνώσεις, πολύ ευρύτερα από τα μέλη του NAP ή/και της ANTAPΣΥΑ.

Τι είναι όμως αυτό που προκάλεσε τόσο πολύ μεγάλη συζήτηση;

Με ένα απλό διάβασμα της συμπυκνωμένης Πολιτικής Απόφασης του συνεδρίου, προκύπτει αμέσως ότι οι «ειδήσεις» αναδύονται όχι από κάποια «διάσπαση», αλλά από τις **τρεις βασικές πολιτικές ενωτικές προτάσεις** του NAP.

Με την πολυποίκιλη κακοποίηση της έννοιας της «ενότητας» από μεριάς του ΣΥΡΙΖΑ και την ταύτισή της με συνένοχη συνομολόγηση σε μια δεξιά πολιτική, είμαστε υποχρεωμένοι, παραθέτοντας τις προτάσεις ενότητας του NAP, να αποσαφηνίζουμε παράλληλα και για κάθε πρόταση: **Σε ποιους απευθύνεται και για ποιο σκοπό;**

Η **πρώτη ενωτική πρόταση**, αφορά την συνάντηση αγωνιστών, ρευμάτων και οργανώσεων στην προσπάθεια για ένα σύγχρονο **κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα**. Αναδεικνύουμε ως κρίσιμο ζήτημα την ανάγκη μιας συνολικής κομμουνιστικής στρατηγικής απάντησης στον καπιταλισμό. Στις σημερινές συνθήκες, αυτός ακριβώς είναι ο **κρίκος** για το τράβηγμα όλης της αλυσίδας των αναγκάων πρωτοβουλιών τόσο στο επίπεδο της μετωπικής πολιτικής συσπείρωσης δυνάμεων, όσο και της αντεπίθεσης του κινήματος.

Η πρόταση του NAP δεν απευθύνεται σε όσους μιλούν αόριστα για κάποιο «Κ», αλλά σε αγωνιστές, ρεύματα και οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αντιλαμβάνονται τον **κομμουνισμό ως στρατηγικό σκοπό**, διακρίνοντας και αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα, δυνατότητα και τάση στον σύγχρονο καπιταλισμό, που «καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» και την εργατική αντικαπιταλιστική επανάσταση με κομμουνιστικό περιεχόμενο ως το δρόμο για αυτόν.

Σε όσους αναδεικνύουν την ανάγκη για **ανάλυση του σύγχρονου καπιταλισμού** στη βάση της δημιουργικής ανάπτυξης του **μαρξισμού**.

Σε όσους αναζητούν την **επαναστατική τακτική** και αποφασιστική συνεισφορά στην ανατροπή της σαρωτικής εκστρατείας του κεφαλαίου των κυβερνήσεων και των υπερεθνικών θεσμών (ΕΕ, ΔΝΤ), με στόχο την προσέγγιση της επανάστασης.

Σε αυτούς που θεωρούν ως κοινωνική βάση τη σύγχρονη **πολυσύνθετη εργατική τάξη**, Ελλήνων και μεταναστών, με ιδιαίτερη συμβολή σε ένα νέο εργατικό κίνημα για την ανατροπή και τη χειραφέτηση.

Σε αυτούς που αναζητούν δρόμο συμβολής στην οικοδόμηση του συνολικού επαναστατικού υποκειμένου, του **αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου**.

Θεωρούμε εξαιρετικά αναγκαία την οργανωτική αρχή την **εργατική δημοκρατία**, που συμπυκνώνεται στην **ελεύθερη συζήτηση** με την επιδίωξη της **σύνθεσης** και τη **δημοκρατική ενότητα δράσης, με βάση την αρχή της πλειοψηφίας**. Η αρχή αυτή αποτελεί προϋπόθεση όχι μόνο της αποτελεσματικότητας στη δράση, αλλά και της ίδιας της δημοκρατίας.

Η πρόταση αυτή, επιχειρεί μια **ενωτική θετική υπέρβαση**.

Καταρχήν, **του «διαχειριστικού μεταρρυθμισμού»**, της απόρριψης της επανάστασης, της «ευρωκομμουνιστικής μήτρας» που αποτελεί την ιδεολογική βάση του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ και οδήγησε στον πιο «σύντομο» και «εφικτό» δρόμο για την κλιμάκωση της επίθεσης.

Δεύτερον, **του κομμουνιστικού ρεφορμισμού**, του «κομμουνισμού στα λόγια», αλλά της «εφικτής πολιτικής» στην πράξη, χωρίς πρόγραμμα ρήξης με τους πυλώνες της αστικής στρατηγικής, χωρίς κριτική των εκμεταλλευτικών κοινωνιών του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και χωρίς νέο κομμουνιστικό πρόταγμα.

Τρίτον, **του κινηματικού κατακερματισμού**, του οικονομισμού και της συνδικαλιστικοποίησης της δράσης, της «μεταμοντέρνας» αναγέννησης της αστικής και μικροαστικής ιδεολογίας στην Αριστερά.

Το NAP, «προκαλεί» θετικά, ενωτικά, δημιουργικά για μια απάντηση και συμβολή στην παραπάνω κατεύθυνση. Είναι λογικό να υπάρχουν ποικίλες απαντήσεις στην πρόταση αυτή. Η **εκκίνηση** όμως (από «πάνω» και από «κάτω») επείγει και έχει μεγάλη σημασία.

Η **δεύτερη ενωτική πρόταση**, αφορά την ανάγκη για ένα **πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο, ακόμη πιο ευρύ και ταυτόχρονα σαφώς πιο συνεκτικό**, στη βάση ενός μεταβατικού **αντικαπιταλιστικού προγράμματος**, με άξονα αναφοράς τα εργατικά και λαϊκά προβλήματα. Η αναβάθμιση του ελπιδοφόρου βήματος της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντι-ΕΕ και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι στην καρδιά αυτής της πρότασης.

Δεν μπορεί σήμερα να υπάρχει νικηφόρα αντιμνημονιακή πάλη αν δεν είναι εργατική, αντι-ΕΕ και αντικαπιταλιστική και δεν μπορεί η εργατική πολιτική να μην παλεύει για το ξήλωμα της μνημονιακής καταιγίδας.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποτελεί **κυβέρνηση αστική**, προώθησης, κλιμάκωσης, εμπέδωσης και ιδιότυπης-επικίνδυνης δικαιολόγησης των αντιδραστικών αντεργατικών αναδιαρθρώσεων (μνημονιακών και άλλων), εχθρική προς τον λαό και το μαζικό κίνημα. Δεν έχει καμία σχέση με την Αριστερά. Συνεχίζει και βαθαίνει την αντεργατική επίθεση στα χνάρια όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ). Έχει πάρει το «χρίσμα» από ΕΕ και ΗΠΑ, ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ως η κυβέρνηση που μπορεί να περάσει τα αντιλαϊκά μέτρα. Εκφράζει τη «συνέχεια του κράτους», ειδικά στους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Μια νικηφόρα αναμέτρηση στο νέο γύρο κρίσης, επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα, αλλά και αντεπίθεσης

του εργατικού κινήματος, απαιτείται **βαθύτερη διαφοροποίηση, τακτική και στρατηγική, από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική λογική**, που τροφοδότησε την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ.

Το εργατικό κίνημα, η μαχόμενη και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά, είναι εναντίον κάθε μορφής της κανιβαλικής αστικής πολιτικής, δεν συμμαχεί με τμήματα του κεφαλαίου. Δεν αποτελούν απάντηση «αντιφασιστικά», «δημοκρατικά» ή «αντιπαγκοσμιοποιητικά» μέτωπα με τμήματα της αστικής τάξης και της κυρίαρχης πολιτικής.

Απαιτείται παντού εργατική-λαϊκή αντικαπιταλιστική απάντηση πρωτίστως στο ιδιαίτερα οξυμμένο **κοινωνικό ζήτημα της εποχής μας**, αλλά και στα σύγχρονα προβλήματα της δημοκρατίας, του πολέμου και της ανάδυσης του ακροδεξιού φασιστικού πόλου.

Ανατρεπτική προοπτική ανοίγει η αυτοτελής συγκρότηση και ανάπτυξη της εργατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής, με **παρέμβαση και αλληλεπίδραση** με τις αγωνιζόμενες δυνάμεις του λαού και τα πολιτικά ρεύματα που διαφοροποιούνται από τον ρεφορμισμό και **όχι η δορυφοροποίηση ή συμμαχία** με τα νέα ρεφορμιστικά και αστικοδημοκρατικά ρεύματα (τύπου Μελανσόν, Σάντερς, Κόρμπιν, Ποδέμος).

Απορρίπτοντας ρηχά «αντιμνημονιακά» μέτωπα ή λογικές ουδέτερης δήθεν «παραγωγικής ανασυγκρότησης» και επαναλήψεις κυβερνητικών σχεδίων στην άμμο ή αναβολής των πάντων στη «Δευτέρα Παρουσία» χωρίς ανατροπές σήμερα, εκτιμούμε πως δεν υπάρχουν προϋποθέσεις συνολικής πολιτικής (ή εκλογικής συνεργασίας), με δυνάμεις όπως η ΛΑΕ, η Πλεύση Ελευθερίας ή το ΚΚΕ.

Παράλληλα, θεωρούμε ότι **ποικίλες δυνάμεις, οργανώσεις και ρεύματα που έχουν διαφοροποιηθεί από το ΣΥΡΙΖΑ ή έχουν αποχωρήσει από ΛΑΕ και ΚΚΕ, οφείλουν να πάρουν μια σαφή θέση στην πρόταση πολιτικής συνεργασίας που έχει απευθύνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Το ΝΑΡ στηρίζει το πλαίσιο αυτό και θα αναλάβει και το ίδιο πολιτικές πρωτοβουλίες σε αυτή την κατεύθυνση.

Η τρίτη ενωτική πρόταση του ΝΑΡ, αφορά την **ανασυγκρότηση της αγωνιστικής ταξικής πτέρυγας στο εργατικό κίνημα**, σε συνδυασμό και έχοντας ως κινητήρα για **την κοινή δράση** των μαχόμενων δυνάμεων μέσα σε αυτό.

Η αντεπίθεση από μεριάς ενός νέου ανατρεπτικού εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, δεν αποτελεί συνδικαλιστικό ζήτημα, αλλά πολιτικό καθήκον πρώτης γραμμής. Στην θετική ανταπόκριση σε αυτό θα κριθεί το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένων του ΚΚΕ και της ΛΑΕ, που θεωρούμε ότι πρέπει να συμβάλλουν.

Την ίδια στιγμή που απορρίπτουμε τις προτάσεις προσχώρησης σε εκλογικά μέτωπα ή δορυφοροποίηση και ακύρωση της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς από αυτές τις δυνάμεις, θεωρούμε πως είναι επείγον ζήτημα ο **οριζόντιος μαχόμενος συντονισμός συνδικάτων**, πρωτοβουλιών αγώνα εργαζομένων και ανέργων.

Για δουλειά για όλους και με όλα τα εργασιακά, ασφαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις τώρα, ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, την εργοδοτική ασυδοσία και τον υποταγμένο συνδικαλισμό.

Για την μαζική, ανυποχώρητη και ακηδεμόνευτη λαϊκή αντίσταση παντού!

Για το δικαίωμα σε παιδεία, υγεία, κατοικία, για δημόσια κοινωνικά αγαθά, πολιτισμό και δημοκρατία.

Για τη συσπείρωση όλων των μορφών λαϊκής αντίστασης και πάλης σε ενωτικά κέντρα αγώνα.

Με στόχο την ήττα και ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και κάθε κυβέρνησης μνημονιακής δολοφονίας!

Και οι τρείς αυτές προτάσεις έχουν ένα **κοινό παρονομαστή**: Για να απαντήσουμε στις νέες προκλήσεις και να συμβάλλουμε στην εργατική και λαϊκή αντεπίθεση απαιτείται μια μεγάλη **προγραμματική τομή στο κίνημα και την Αριστερά** και την **ανασυγκρότηση της πρωτοπορίας** σε όλα τα επίπεδα. Δεν απευθύνονται με τον ίδιο τρόπο και με τον ίδιο ερώτημα στους πάντες. Συμβάλλουν ωστόσο στον ίδιο παραπάνω σκοπό.

Στη διαπάλη που έγινε κατά την προηγούμενη φάση, ηγεμόνευσαν οι αντιλήψεις που πρότασαν μια άλλη φιλολαϊκή και αντινεοφιλελεύθερη/αντιμνημονιακή ανάπτυξη του καπιταλισμού σε συμμαχία με την «παραγωγική αστική τάξη» αντί για αναμέτρηση μαζί της.

Πολιτικές που πρόβαλλαν τη δυνατότητα κατάργησης των μνημονίων εντός ευρώ-ΕΕ, αντί για τη ρήξη-αποδέσμευση από αυτήν.

Αντιλήψεις που υποστήριζαν ότι όλα αυτά θα γίνουν μέσω της «αριστερής κυβέρνησης», ενισχύοντας τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και τη λογική της ανάθεσης, εξορίζοντας τη λογική της οικοδόμησης ενός ανατρεπτικού εργατικού λαϊκού κινήματος και του οργανωμένου λαού, του επαναστατικού δρόμου.

Σχέδια που οικοδομούσαν ένα «πλατύ μέτωπο» στο όνομα της «άμεσης απάντησης» χωρίς γραμμή και λογική ανατροπής.

Αντιλήψεις που υποβάθμιζαν τις στρατηγικές απαντήσεις, την εναλλακτική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, με αποτέλεσμα να αδυνατίζει και η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και ο «άλλος δρόμος», να ενισχύονται οι διορθωτικές για τον καπιταλισμό τάσεις.

Πολιτικές που μιλούσαν γενικά για την Αριστερά, συμπεριλαμβάνοντας τον ΣΥΡΙΖΑ εντός της, αγνοώντας την κυρίαρχη διαχειριστική και ταυτισμένη με την ΕΕ και την αστική «ομαλότητα» φυσιογνωμία του.

Την ίδια στιγμή έχει ιδιαίτερη σημασία η επεξεργασία της στρατηγικής της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης. Για να υπάρξει νικηφόρος αντικαπιταλισμός πρέπει να είναι με σύγχρονο τρόπο κομμουνιστικός και επαναστατικός, με οδηγό τη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού στη νέα εποχή.

Όταν ως ΝΑΡ αποφασίσαμε να θέσουμε αυτές και άλλες προτάσεις για συζήτηση δεν είχαμε «άγνοια κινδύνου». Αντίθετα, είχαμε **επίγνωση** πως θα προκληθεί **σοβαρή συζήτηση**, καθώς αρκετές από αυτές έρχονται σε αντίθεση με κληρονομημένες συνήθειες, ανεπάρκειες, αδυναμίες, ακόμη και με σοβαρές ελλείψεις και λάθη, συχνά ιστορικού χαρακτήρα.

Αυτή τη συζήτηση όχι μόνο δε τη φοβόμαστε, αλλά επιδιώκουμε να ανοίξει πλατιά, τόσο μέσα στις πρωτοβουλίες για το νέο κομμουνιστικό φορέα και την συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όσο και στην προσπάθεια για την αγωνιστική ανάταξη του εργατικού κινήματος. Θα κάνουμε ότι περνάει από το χέρι μας, ώστε να γίνει μια δημιουργική, προωθητική συζήτηση.

Δημοσιεύτηκε στο Πριν 31/12/17